

*eleanor
brownová*

* sestry *
sudičky

hošť

Přijely jsme domů, protože jsme selhaly. Pochopitelně bychom to nepřiznaly, alespoň zpočátku a samy před sebou, a v žádném případě před nikým jiným. Říkaly jsme, že domů jsme se vrátily kvůli mámině nemoci, protože jsme si potřebovaly odpočinout, chvílku si oddychnout, než se pustíme do nějaké další velké věci. Pravdou ovšem bylo, že jsme neuspěly, a než bychom připustily, aby se o tom dověděli ostatní, pečlivě jsme si připravily výmluvy a alibi a do těch jsme se zahalily jako do pláště, který nás měl chránit před holou pravdou. Stadium první: negace.

Pro Cordelii, nejmladší z nás, to začalo těmi dopisy. Došly v jednom dni, ale obsahem se lišily natolik, že se musela zpětně podívat na poštovní razítko a zjistit, který byl odeslán jako první. Držela stránky v ruce a připadaly jí tak obyčejné, na dešti, v ohni či při neopatrném zacházení by snadno podlehly zkáze, ale ona je zničit nehodlala. Byly z těch, které si člověk poskládá a schová do krabičky na cennosti, aby si je po letech mohl rozložit, sevřít šustivou minulost mezi prsty a nechat srdce, ať si tluče pomýlenou touhou nechat se přemoci vzpomínkami.

Měly bychom vám prozradit, co v nich stálo, a taky to uděláme, protože jejich obsah ovlivnil všechny následující události, ale nejdřív vám musíme vyložit, jak se u nás v rodině komunikuje, jenomže k tomu bude třeba nastínit, co je naše rodina zač.

Ach jo.

Nejlepší asi bude začít u táty.

Pokud jste na vysoké navštěvovali kurz o Shakespearovi, možná vám tátovo jméno ulpělo v některém ze zastřených koutů mysli kdesi pod vrstvami nepoužívaných telefonních čísel, zapomenutých snů a slov, kterým se nikdy, když je zrovna potřebujete, nechce a nechce na jazyk. Náš táta je Dr. James Andreas, profesor anglické literatury na Barnwellské univerzitě, a jeho specializací je jedna jediná věc: nesmrtelný básník.

Slova, která se možná hodí k popisu tátovy práce, nemožnou zdaleka vypovědět nic o tom, jak se žije s člověkem takto jednostranně zaměřeným. Nadšenec, expert, posedlý — všechna tato označení vyznívají do prázdna tváří v tvář shakespearovské písečné bouři, v níž jsme vyrůstaly. Našimi dětskými říkadly byly sonety. Rady a příkazy jsme všechny tři dostávaly ve dvojverších; o nějakém nenáviděném klukovi z pískoviště jsme spíš řekly, že je „čertovo kvítko“ než blbec; na vánočních večírcích jsme si hrávaly pod stolem, kam k nám přes těžké ubrusy společně s koledami doléhala slovní spojení jako „dekonstruktivistická filozofie“ a „patriarchální delikt“.

A tím jsme zdaleka nepopsaly vše.

Pro náš účel to ale postačí.

První dopis byl od Rose: úpravný, psaný perem na velínovém papíře. *Z Romea a Julie*; Cordy to poznala okamžitě. *Já jí dal srdce, ona své mi dala, schází jen slova, co by požehnala našemu svazku.*

Nyní již jistě chápete, že naše nejstarší sestra nám tímto oznámila, že se bude vdávat.

Druhý byl od otce. Komunikuje téměř výhradně pomocí stránek okopírovaných z riversideského vydání Shakespearo-

va díla. Stránky jsou tak hustě okomentované myšlenkami a interpretacemi nashromážděnými za desítky let, že zvýrazněné verše v textu se dají přečíst už jen stěží. Ale na tom ne-sejde; byly jsme jeho dramaty odkojeny, vyrostly jsme na nich, takže se nám text i při nejjemnější připomínce vybaví.

Pomodleme se všichni k nebesům za naši drahou matku, neboť je v bolestech. A z toho Cordy pochopila, že máma má rakovinu. Tak poznala, že se musíme vrátit domů.

Cordy do té doby nikdy nic neukradla. Byla v tom hrdost, takže když se během dospívání naši kamarádi mezi regály barnwellských obchodů cvičili v nákupech za pět prstů, odmítala se k nim přidat, dokonce si ty laciné náušnice na sebe nechtěla vzít, ani se nechtěla malovat nekvalitní rtěnkou nebo poslouchat kradenou hudbu. Ale teď a tady, v bezejmenném městečku někde v poušti, soustředěně hleděla na hradbu těhotenských testů a moc dobře si uvědomovala, že nemá dost peněz na to, aby si některý z nich mohla koupit. Jako střelecký souboj z Divokého západu: je právě poledne a proti Cordy stojí růžové tyčinky.

Chtěla to udělat na nějakém anonymním místě, v obchodě se širokými uličkami, kde hraje jemná, nevtíravá hudba a který vlastní nějaká velká korporace a ne konkrétní člověk, ale tyhle obchody se už dávno poučily a do dveří si nechaly nainstalovat hrbaté strážné, zařízení proti zlodějům. Takže byla tady, v maličké drogerii se zbožím pro maminky a tatínky, žaludek měla stažený a tváře jí hořely.

„Udeřte na bubny! S odvahou vpřed!“ zašeptala, vzápětí se zahihňala a nenápadně natáhla ruku po některé z krabiček — nezáleželo na tom, která to bude. Všechny jí potvrdí to, co už ví, ale odmítá si připustit.

Jednou rukou krabičku vložila do zešíroka otevřené tašky přes rameno, zatímco druhou šmátrala po dně a pátrala po zbytku z poslední, několik měsíců staré výplaty, po těch

několika zapomenutých mincích zasypaných v hrobě z vyvětralých mentolových bonbonů, žmolků a nefunkčních propisek. Když odcházela, vzala si z pultu karamelovou tyčinku, podala ji pokladní a vylovila ještě pár drobných, ale když se otřela o krabičku ukrytou ve zmeti v hlubinách, jako by si spálila ruku.

Před obchodem pocítila euforii. „Příliš snadné,“ oznámila nahlas prázdné ulici a sukně jí šustila o chodník, už teď, na jaře, rozpálený a opuštěný, a sandály měla tak ošoupané, že na patách cítila, jak nezdolně žhne. Potěšení ze zakázaného ovoce jí vydrželo po celou cestu domů do tmavého polorozpadlého domečku, ve kterém bydlela a kde se po rozbitém nábytku povalovalo několik osob vyspávajících včerejší nestřídmost. Roztrhla krabičku, návod k použití hodila směrem k odpadkovému koši a spáchala to. Když se na záchodě krčila na prkýnku s nohama položenýma na popraskaných drolících se kachličkách a zírala na růžový proužek, světlý jako vybledlá novinová barva, dostihlo ji svědomí.

„O moc hlouběji už se klesnout nedá, Cordy, ty stará vykopávko,“ uslyšela veselý Beanin hlas.

„Jak se postaráš o dítě, když nemáš ani na těhotenský test?“ opakovala neustále Rose.

Cordy naše imaginární hlasy zapudila a důkaz pohřbila do odpadkového koše. Vlastně se nic nemění, pomyslela si. Tak jako tak směřovala domů, pohybovala se v nepravidelné smyčce, podle toho, kam ji zavál vítr nebo kam ji zavezli, když stopovala. Teď se jenom potvrdilo, co už věděla — že po sedmi letech, kdy poletovala sem a tam jako semínko pampelišky, nastal čas se usadit.

Usadit. Zachvěla se.

Ta slova v ní duněla jako zvon. Koneckonců právě proto odešla. Jednou těsně před zkouškami, byla zrovna ve třetáku na Barnwellské univerzitě, ležela na zádech ve studovně katedry psychologie na průmyslovém koberci a ve spojených rukou držela ve vzduchu před očima učebnici. Kousek od ní si povídaly dvě studentky, které právě měly končit — jedna se vdávala a ta druhá se chystala pokračovat ve studiu. Cordy si učebnici položila na prsa a její tíha ji při poslechu litanie na budoucnost čím dál víc tlačila na srdce. Svatební dary a studentské půjčky. Hypotéky a zdravotní pojištění. Kariéry a daně. Nemohla dýchat, praštila knihou o zem a vyběhla ze studovny. Jestli takhle vypadá budoucnost, tak ona s ní nechce mít nic společného.

Asi to byla naše chyba, vždycky jsme se k ní chovaly jako k malému děcku. Nebo to možná byla tátova chyba — Cordelia byla odjakživa jeho nejmilejší. Nikdy jí neřekl ne, ani když jako miminko zajíkávě plakala, ani když jako holčička žadonila, jestli by nemohla chodit do baletu (nechala toho dřív, než se dostali ke čtvrté pozici, i když baletní sukýnku pak nosila ještě hrozně dlouho, takže zase tak úplně zbytečné to nebylo), ani když po nocích zoufale telefonovala a prosila o finanční infuze, jako během let strávených toulkami po Státech, kdy ničeho konkrétního nedosáhla. Byla Cordelií svého Leara, legendární pro svou oddanost. *Sestru měl vždycky nejradši.* Ale ať už to byla vina kohokoli, Cordy až doposud odmítala dospět a my jsme se k tomu stavěly shovívavě, stejně jako jsme se vždycky stavěly shovívavě ke všem jejím rozmarům. Ostatně těžko jsme jí to mohly mít za zlé. Byly jsme si celkem jisté, že kdyby někdo veřejnosti sdělil, kolika různorodými a rozmanitými způsoby dokáže být dospělost k uzoufání nudná, vykouvalo by z toho víc lidí.

Ale teď? Nezdálo se, že by dospělost byla i nadále otázkou volby. Cordy v jedné z místností prohrabala své věci, našla kalendář a počítala zpátky. Byl už skoro červen, to věděla vcelku jistě. A z Oregonu, poslední zastávky svého dlouhého, podivného výletu, odjela kdy? V únoru? Sevřenými pěstmi si mnula čelo a přemýšlela. Je to už tak dávno, co jí záleželo na věcech, jako jsou data.

Ale nakonec se jí podařilo dojít zpět po stopách své pouti až do doby předtím, než začala ráno cítit prázdnotu a nevolnost, než jí prsa zcitlivěla natolik, že i látka trička jako by jí dřela kůži, než ji v těch nejpodivnějších chvílích začala zmáhat nevladatelná únava, než to věděla. Washington, Kalifornie, Arizona. V Arizoně menstruovala; matně si vzpomínala, jak na toaletě na dálničním odpočívadle bojovala se vzpurným automatem na tampony. A potom jela do Nového Mexika a tam byl jeden o dost starší malíř s křiklavě bílými cákanci barvy ve vlasech, s pletí vrásčitou od sluníčka a velkýma, mozolnatýma rukama. Zdržela se tam několik týdnů, odpracovala si pár směn jako servírka, aby si vydělala na zbytek cesty domů, tedy ne že by jí z výplaty něco zbylo. Přišel se do restaurace najíst, byl úplně sám a bylo už dost pozdě a on měl tak osamělé oči. Zůstala s ním týden, celé dny proležela u něj v garsonce na gauči, četla si a hleděla do dálky přes vyschlá koryta řek, zatímco on v tichosti maloval: zvláštní, točivé víry barev, které z pláten kapaly na podlahu. Ale byl laskavý a díkybohu toho moc nenamluvil, takže po všem tom *Sturm und Drang* jí skoro bylo líto, že odchází. Poslední noc a prasklý prezervativ, šeptaná hádka a temné sny a druhého dne ráno byla pryč.

Cordy klesla na postel, kalendář jí vyklouzl z rukou a spadl na zem. Co teď? Vrátit se do Nového Mexika a povědět

to malíři? Pochybovala, že by ho ta novina nadchla. Ani ona sama nebyla zrovna v sedmém nebi. Třeba potratí. Románové hrdinky vždycky šťastným řízením osudu ve správný čas potratí, což je zachrání před nutností činit nepříjemná rozhodnutí. A Cordy měla vždycky strašné štěstí.

Až doted'.

Překročila hromadu špinavého oblečení na podlaze a vešla do předsíně. Spáčí v obýváku ještě chrápali, a tak kolem nich po špičkách prošla do kuchyně, kde nechala spacák. Jednou v zimě tu bydlela — připadalo jí, jako by to bylo před spoustou let, ale tak dávno to přece být nemohlo, protože jí sem, na tuhle adresu, chodila pošta. Nebo to bylo už před spoustou let? Opravdu už uplynuly roky od chvíle, kdy se na jednom místě zdržela natolik dlouho, aby tam měla adresu?

Se skřípěním zubů si začala cpát věci do tašky. Nevěděla co dělat. Ale nevádí. Někdo to za ni vymyslí. Někdo se o ni postará. Vždycky se o ni někdo postaral.

Žádný problém.

Bean rozhodně a naprosto popírala existenci něčeho byt' jen trochu nadpřirozeného. Ale už přibližně týden měla strašně zvláštní pocit, že se blíží něco zlého. Ráno se budila se staženým žaludkem, jako by snědla něco zhoubného, něco, co v ní roste, a ta tíha ji pronásledovala po celý den, na schodech do metra kvůli tomu klapala hlasitěji podpatky, už po pár minutách na běžeckém pásu ji rozbolelo tělo, koktejly v barvách drahokamů jí bublaly v žaludku, takže je nechávala stát, dokud se neorosily a nezmáčely mahagonové bary těch nejvíc trendy štací ve městě.

Žádným z osvědčených triků se jí ten pocit nedařilo zahnat — ani při svádění nešťastného investičního bankéře v hlasitém klubu, ani na vyčerpávající hodině spinningu, po které se cítila jako z gumy a tak vyšťavená, že se na toaletě fitcentra pozvracela, ani nákupem nových bot, za které zaplatila stejnou sumu jako za nájem miniaturního pokoje v manhattanském bytě, kde bydlela společně s několika dalšími lidmi. Popravdě řečeno, ta poslední věc měla za následek, že kámen, který jí tížil, se proměnil v kus železa.

Když onen tolik obávaný okamžik konečně nastal a jeden ze společníků právnické firmy, kde byla zaměstnaná, přistoupil k jejímu pracovnímu stolu a požádal ji, aby šla za ním do kanceláře, téměř se jí ulevilo. „*Kdyby to konec v jeho konci mělo, dobré by bylo skoncovat to hned,*“ zarecitovala si pro sebe a následovala jeho šouravé kroky směrem do kanceláře.

„Bianko, posad' se.“

V New Yorku jí všichni říkali Bianca. Muži, kteří ji ve vražedně módních podnicích žádali o číslo, byli nuceni ji poprosit, jestli by to nezopakovala, a pak, když pochopili, usmáli se. Na tom jméně bylo něco — a upřímně řečeno, synapse jen málokterého z nich se v onu noční hodinu dokázaly sepnout a přijít na nějaké literární souvislosti, takže v tom muselo být něco jiného —, co je na ní přitahovalo ještě víc.

Pro nás ale vždycky bude Bean. A sama sebe tak oslovovala stále. „To se ti povedlo, Bean,“ říkala, když jí něco upadlo, a její newyorští spolubydlíci se na ni udiveně podívali. Ale roli Bianky hrála dobře, a tak ji napadlo, jestli nevolnost, kterou cítí uvnitř v sobě, nesouvisí s vědomím, že představení spěje k závěru. Navždycky.

Posadila se na kraj koženého křesla pro hosty. On si sedl do druhého. „Udělalí jsme si menší účetní audit, no víš,“ spustil bez okolků.

Bean na něj hleděla. Ve staženém žaludku se jí rozhořel oheň. Civěla na něj, na jeho trčící husté obočí a jemné, vrásčité ruce, a bylo jí do pláče.

„Našli jsme několik... řekněme, anomálií ve mzdovém účetnictví. Ve tvůj prospěch. Rád bych si myslel, že jde o chyby.“ Zadíval se na ni téměř s nadějí.

Neřekla nic.

„Můžeš mi vysvětlit, co se děje, Bianco?“

Bean sklopila oči a podívala se na náramek na ruce. Před několika měsíci si ho koupila u Tiffanyho a pamatovala si ten zvláštní pocit v břiše, když vytahovala kreditní kartu, stejný pocit, který poslední dobou mívala pokaždé, když si něco kupovala, od potravin až po kabelky. Pocit, že její štěstí vyprchává, že už nemůže dál a možná (to bylo nejděsivější) že už nechce.

„Nejsou to chyby,“ zašeptala Bean, ale její hlas se rozezněl až s posledním slovem, takže si odkašlala a zkusila to znovu, hlasitěji: „Nejsou to chyby.“ Složila ruce do klína.

Společník firmy nevypadal překvapeně, nýbrž zklamane. Bean uvažovala, proč na tuhle špinavou práci vybrali zrovna jeho — prakticky už přesluhoval a svou rohovou kancelář si držel z jediného důvodu, totiž aby sem mohl utíkat před manželkou a krátit si tady dlouhou chvíli při čekání na smrt. Napadlo ji, že by se s ním mohla zkusit vyspat, ale tvářil se starostlivě, jako by to byl její dědeček, takže ta myšlenka vyšuměla dřív, než si to celé stačila představit. Popravdě řečeno, k jejím momentálním pocitům se nejlépe hodilo označení

vděčnost, že je to právě on a ne někdo z ostatních společníků firmy, kterým ostře nabrousila jazyk zoufalá touha protlačit se na vrchol a jejichž frustrovaný křik se jako příliv šířil chodbami pokaždé, když si věci usmyslely, že se vyvinou jinak než podle jejich představ.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se a z jeho laskavého hlasu jí poskočilo srdce. Silně se kousla do jazyka a mrkáním zapudila slzy. Nebude brečet. Rozhodně ne před ním. Tady ne. „Je to hodně peněz, Bianco. Existuje nějaký důvod...?“ nechal otázku s nadějí v hlase odeznít.

Mohla lhát. Snad si tuto scénu měla představovat dopředu, připravovat se na ni. V divadle zvaném Život byla dobrá, naše Bean, dokázala zahrát jakoukoli roli. Ale lhaní jí připadalo zoufalé a slabošské a ona se najednou cítila vyčerpaná. Ze všeho nejvíc si chtěla jít lehnout a několik dní spát.

„Ne,“ připustila. Nedokázala se mu podívat do očí. „Žádný dobrý důvod neexistuje.“

Nato si povzdechl a dlouze, pomalu vydechl, až se zdálo, že se změnil pohyb vzduchu v místnosti. „Mohli jsme zavolat policii, víš?“

Bean vytřeštila oči. Na tohle nikdy nepomyslela. Jak to, že ji to nikdy nenapadlo? Uvědomovala si, že okrádat své zaměstnavatele není správné, ale jaksi si nikdy nepřipustila, že ve skutečnosti je to zločin. (Zločin! Jak to mohlo dojít až sem?) Panebože, vždyť by mohla jít do vězení. Představila si, jak sedí zavřená v cele v oranžové kombinéze, bez náramku, nenalíčená, bez jediného kusu brnění potřebného k životu v tomto městě. Ztratila řeč.

„Podle mě to ale není nezbytně nutné. Udělala jsi pro nás spoustu práce. A já vím, jaké to pro mladé lidi v tomhle městě

je. A tahat do toho policii by bylo strašně nepříjemné. Myslím, že postačí, když podáš výpověď. A samozřejmě splatíš dluh.“

„Jistě,“ přikývla Bean. Pořád byla jako opařená, přemýšlela, jak se mohlo stát, že se tak škaredě přepočítala, a jestli se jí skutečně podaří se z toho vyvléct s pouhým klepnutím přes prsty, anebo jestli jí při odchodu čapnou dole v hale, nasadí jí pouta, osobní věci se jí rozkutálejí po mramorové podlaze a všichni se na to pozdvižení přijdou podívat.

„Třeba by ti prospělo, kdyby sis na chvíli odpočinula. Jed' na nějakou dobu domů. Jsi z Kentucky, že?“

„Z Ohia,“ řekla Bean sotva slyšitelně.

„Jasně. Vrať se domů, mezi kaštany. Dopřej si trochu času. Přehodnoť své priority.“

Bean zamáčkla slzy, které se jí opět mimovolně draly do očí. „Děkuju,“ zašeptala a podívala se na něho. Jako zázrakem se usmíval.

„Každý z nás někdy udělal nějakou velkou, hodně velkou hloupost, zlatíčko. Mám takovou zkušenost, že dobří lidé potrestají sami sebe mnohem víc, než by to kdy dokázala nějaká vnější instituce. A já věřím, že ty jsi dobrý člověk. Možná jsi sešla z cesty víc, než je zdrávo, ale věřím, že dokážeš najít cestu zpátky. V tom to vězí. Najít cestu zpátky.“

„Jistě,“ řekla opět Bean s jazykem ztěžklým studem. Snad by pro ni bylo snadnější, kdyby se zlobil, kdyby si ji podal tak, jak měl, zavolal policii, zahájil vyšetřování, udělal něco, čím by vyvážil tu ohavnost, že zklamala jejich důvěru a vykašlala se na všechno, co považovala za dobré a správné ve jménu prachsprosté hromady drahého oblečení a nočních jízd taxíkem. Přála si, aby na ni křičel, ale on pokračoval dál vyrovnaným, tichým hlasem.

„Nedoporučoval bych ti, aby ses o zaměstnání tady u nás zmiňovala, až si budeš hledat novou práci.“

„To určitě ne.“ Chystal se jí ještě něco říct, ale Bean si ohrnula vlasy a nepustila ho ke slovu. „Omlouvám se. Moc, moc se omlouvám.“

Ruce držel před sebou dlaněmi u sebe. Pozoroval ji a stíny kolem očí se roztékaly navzdory její působivé schopnosti zadržovat slzy. „Já vím,“ vydechl. „Na odchod z budovy máš patnáct minut.“

Utekla.

Nic si s sebou z práce nevzala. Stejně jí tam na ničem nezáleželo, nikdy se neobtěžovala, aby se tam zabydlela. Šla domů a zavolala jednomu známému, který se pokoušel prodat auto na náhradní díly, i když i na to padnou skoro všechny nepoctivě získané peníze, které jí ještě zbyly. Než přijel, bali-la si věci a dumala, jak se jí jenom podařilo všechny ty peníze utratit, takže teď jí po nich zůstalo jenom oblečení a doplňky a dlouhý seznam chlapů, které už nikdy nechce vidět, a při té myšlence se jí udělalo tak nevolno, že musela na záchod a tam zvracela, dokud z ní nevycházela už jen krev a žlutá žaludeční šťáva. Z bankomatu vybrala, kolik nejvíc to šlo, všechnu hotovost vrazila do té kraksny a pak okamžitě odjela, aniž by se rozloučila s městem, které jí dalo... No, vlastně nic.